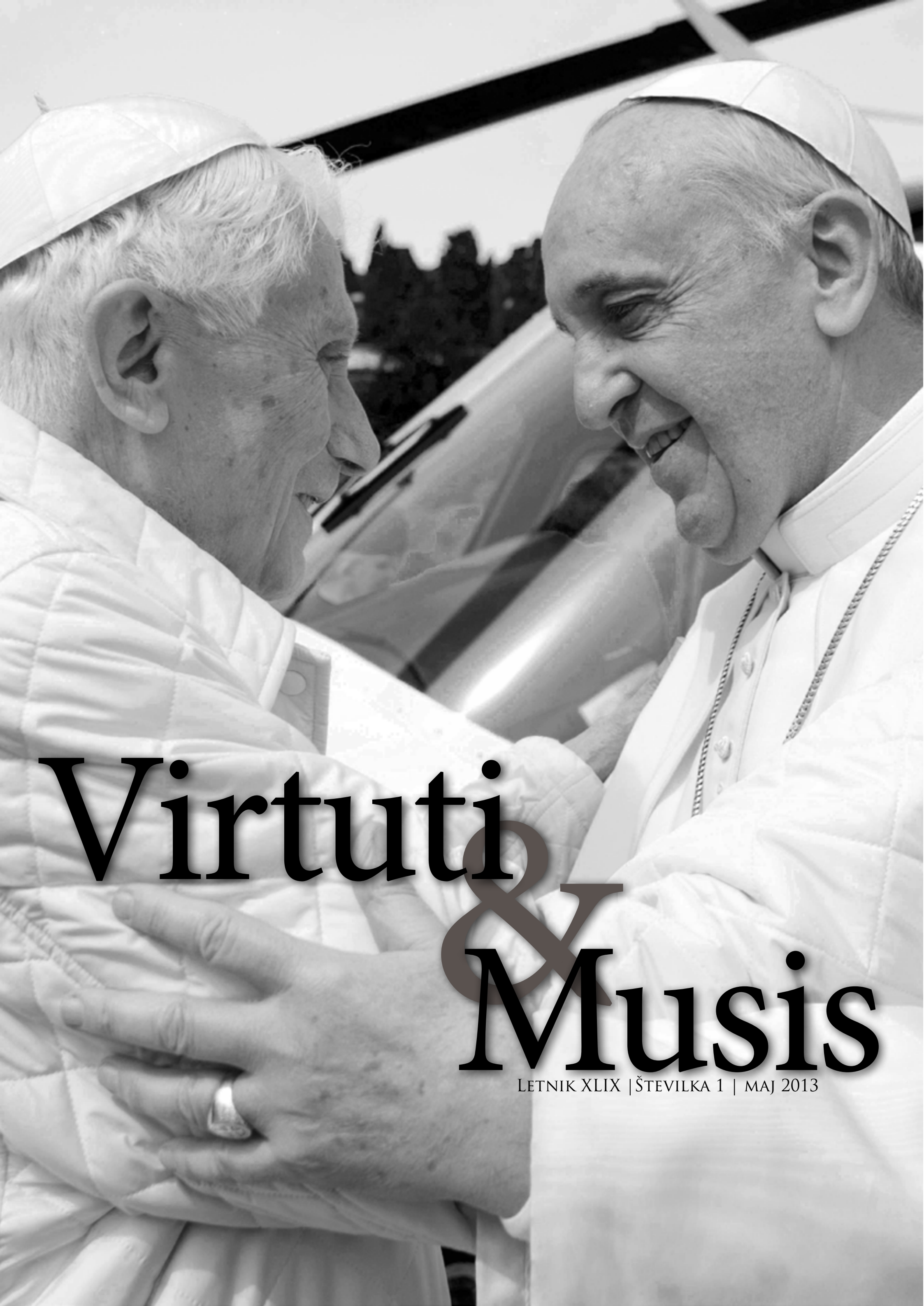

Virtuti & Mysis

LETNIK XLIX | ŠTEVILKA 1 | MAJ 2013

— Gabriel Kavčič —

Dragi duhovniki in bogoslovci!

Semeniško glasilo je precej star semeniški projekt - po meni dostopnih informacijah izhaja že več kot pol stoletja. Pa vendar, še toliko drugih stvari v slovenski Cerkvi je, tako temačnih kot svetlih, ki obstajajo manj ali več kot pol stoletja. Kam v našo ljubo Cerkev torej lahko uvrstimo glasilo, še več, kam naj uvrstimo celotno semenišče, vzgojo bodočih duhovnikov? To je točka razmišljanja, kjer se moram sam in še kakšen sobrat včasih zavestno odločiti, kaj in koliko je smiselno vlagati. Takrat se je nujno zazreti v drugo plat »cerkvene« medalje, v tisto zlato stran, ne v tisto zarjavelo, na kateri se je že zbrisal napis o tem, za kaj je bila medalja pravzaprav podeljena ... in hvala Bogu, zlato ne zarjavi. Sicer ne vem, kje bi naša Cerkev danes bila, če razumete, kaj hočem povedati. In za to si hočem prizadevati - da bi tisti delček semeniškega življenja, ki ga opravljam kot urednik glasila, prispeval k žlahtnosti svetle plati medalje. Morda preveč ambiciozno, morda celo naivno. Pa vendar - če bo čez naslednjih petdeset let urednik začel uvodnik tako, kot sem sam začel tega (mogoče pa sploh ne bo pisal), upam, bo bolj jasno, da je zgodovina katoliške Cerkve pravzaprav kronika čudovitih Božjih del. Vsak od nas pa v to kroniko prispeva, kolikor sam želi in zmore. Upam, da bo vsak od nas prispeval dovolj, da bo nekoč lahko slišal besede: »Prav, dobri in zvesti služabniki! V malem si bil zvest, čez veliko te bom postavil. Vstopi v veselje svojega gospodarja!« (Mt 25,21) **Velik Boglonej vsem, ki ste prispevali k nastanku pričujoče številke.**

Prijetno branje želim!

Vaš urednik

BOGOSLOVNO SEMENIŠČE
COLLEGIUM CAROLINUM

Virtuti et Mysis – glasilo Marijine kongregacije
slovenskih bogoslovcev in duhovnikov

Dolničarjeva 4, 1000 Ljubljana; gabriel.kavcic@rkc.si

Glavni in odgovorni urednik: Gabriel Kavčič
Tehnični urednik: Matej Vиноjčić
Slikovno gradivo: Janez Jurij Arnež,
Denis Törnar

Tisk

Kotis d.n.o., Bodrež 42, Šentvid pri Grobelnem,
3231 Grobelno; kozjanski.tisk@siol.net

Na naslovnici:

Srečanje papeža Frančiška in zaslužnega
papeža Benedikta XVI. v Castel Gandolfu, 23. marca 2013

»En sam duhovniški organizem«

— dr. Marjan Turnšek, mariborski nadškof —

Dragi bogoslovci in duhovniki, pristrčno vas pozdravljam!

Z veseljem sem se odzval urednikovemu vabilu, da vam napišem nekaj besed. Pravzaprav je to milost - da lahko tudi tako stopim v »stik« z vami, da okrepimo našo bratsko povezanost v Marijini kongregaciji. Po njej lahko Gospod skozi nas, duhovnike in bogoslovce, deluje v posvečenje ljudi in vsega sveta. Ker smo eno v istem Kristusovem duhovništvu in ker nas po zakramentu svetega reda veže (nekateri pa še bo) posebna ontološka vez s Kristusom, smo en sam duhovniški »organizem«. Zelo me je »pobožalo« naročilo papeža Frančiška duhovnikom, ki jih je prve posvetil kot papež: naj bodo predvsem pastirji, ne funkcionarji; sredniki, in ne zgolj posredniki; naj bodo del skrivnostnega dogajanja in ne le opazovalci. Prav tako misel, da naj imamo duhovniki, in seveda v neki meri tudi že bogoslovci, vedno »vonj po ovcah«, ne zgolj po sebi. Ta misel izraža resničnost, ki jo že ves čas tudi sam nosim v srcu, čeprav je ne znam vedno živeti, a čutim, da je v njej moja izpolnitev. Končno, ali ni ta ista misel skrita tudi v vodi-lu, zapisanem v našem krovnem dokumentu

pastoralnega načrtovanja Pridite in pogledajte: »Živa občestva Cerkve in njeni posamezni člani bodo z novo apostolsko gorečnostjo vabili in spremljali brate in sestre k osebni veri, k osebnemu srečanju s Kristusom« (PIP 59). Pomagati pri tem, da nekdo osebno sreča Kristusa, me že ves čas neizmerno vznemirja. Vsa moja najlepša bogoslovna in duhovniška doživetja so povezana prav s tem dogajanjem. Pa je vseeno, ali se je zgodilo v šoli, pri spovedi, na duhovnih vajah, med obhajanjem svete maše, pri duhovnem pogovoru, doma ali v tujini ... Kako osrečujoče je srečati sobrata - bogoslovca, duhovnika ali škofa, pri katerem zaznam »vonj po ovcah«, ki je pomešan z »vonjem po Bogu«. Takrat mi resnično zavriska srce. Ko se ob obhajanjih zakramenta svete birme srečujem s številnimi verniki, med katerimi so mnogi »izbirni« ali »oddaljeni« kristjani, čutim neizmerno potrebo po naši gorečnosti, po razplamteli pastoralni ljubezni, ki se ne bi zaustavila pred nobenim naporom in nobeno odpovedjo, samo da bi v Jezusovem imenu prišla do src teh ljudi in še mnogih, ki jih sploh ni več blizu. Naše duhovništvo mora biti rojeno iz osebnega srečanja s Kristusom, da je resnično, potem lahko tudi druge uvedemo v takšno srečanje, ki je najgloblja izkušnja vere. Zaslužni papež Benedikt XVI. v letošnji poslanici za svetovni dan molitve za duhovne poklice ni zaman zapisal, da je duhovniški poklic »eden od najbolj zrelih sadov krščanskega občestva«. Bratje bogoslovci in duhovniki, hvala vam, da sem po vas deležen teh najbolj zrelih sadov vaših občestev.

V letošnji poglobljeni pripravi na obnove posvetitve naše domovine Marijine-mu Srcu ob njenem prazniku vnebovzetja, ki poteka v teh zadnjih petih mesecih, naj se nas Marijino varstvo še posebej nežno dotika, da bodo tudi naša srca pripravljena na obnove pripadnosti Jezusu po Mariji.

»Moji spomini na škofa Rožmana«

Gregorij Rožman je mesto ljubljanskega škofa nastopil po upokojitvi škofa Antona Bonaventura Jegliča. Lahko bi rekli, da je trdo gorenjsko korenino nasledila mehka koroška duša. V primerjavi s škofom Jegličem novi škof namenoma ni hotel hoditi po poteh svojega predhodnika. Velikokrat se je pretirano razburil in bil siten, kar ga je odtujevalo okolici, v kateri je živel. Vendar je bil zelo dober do svojih tajnikov, ki jih je v petnajstih letih škofovanja v Ljubljani imel kar šest (Lojze Žitko, dr. Lojze Pollak, Jože Prešeren, dr. Pavel Robič, Stanko Lenič in Roman Malavašič). Z leti se je značaj škofa Rožmana zelo umiril. Čeprav mu je bilo spočetka težko v škofovski službi in je večkrat pokazal, da mu je zoprno, se je počasi vživel v položaj, ko je uvidel, kaj škofovska služba od njega zahteva. Kljub temu v pisarniških opravilih nikoli ni bil ekspeditiven in je svojega kanclerja pogosto grajal, da prehitro dela, ko sproti rešuje akte, ki mu jih nalagajo na mizo. Rožmanu se je tako pošta vedno bolj kopičila, njegova miza je bila vsa obložena s papirjem in končno škof pošte ni mogel več reševati. Sodelavcem je večkrat rekel, da se stvari same rešujejo, če jim ne odgovarjaš.

Škof Rožman se je pri svojem delu močno opiral na številne svetovalce, še posebno laike. Bil je velik v prevzemanju odgovornosti, nikoli se ni bal klevet in groženj (na primer, da ga bodo

Spočetje od Svetega Duha

— Aljaž Kraševac, *prefekt* —

S pričo burnih pogovorov, ki so zadnje čase potekali v semenišču in povabila, da napišem prispevek kot prefekt Marijine kongregacije, sem se odločil orisati skrivnost Marijinega spočetja Jezusa od Svetega Duha. Moj namen nikakor ni, da bi bil ta članek nestrpen, želim pa pokazati resnico, ki je tudi nauk Cerkve. Če pa je slučajno Resnica nestrpna, ali bolje rečeno, če so posamezniki včasih nestrpni do resnice, pa bodi v Božjo čast. Pri pisanju sem si pomagal s knjigo Hansa Ursa von Balthasarja Marija za danes.

Evangeliji in pisma so nastali v luči vstajenja in skrivnost moža iz Nazareta je zasijala šele v tej luči. Kdo je torej Jezus? Učenci vendar niso oznanjali izmišljotine, ampak Jezusa, s katerim so jedli in pili; imeli so tudi stik z njegovo materjo in uvideli njegov edinstven odnos do Očeta. Spricho množice teh besedil (zapisanih v Svetem pismu) se lahko vprašamo: »Ali je mogel imeti mož, ki je bil v tako enkratnem odnosu do Očeta, še enega očeta (Jožefa), kar bi ga človeško prisililo, da sebe dolguje dvema očetoma?« Ali se ne bi bil Jožef užaljen spricho izključnega Jezusovega odnosa do Očeta? Ob tem pa bi Jezus kršil četrto Božjo zapoved, kar bi ga privedlo v protislovje (Mr 10,19). Ali ne bi bil Jezus v sebi raztrgan? Če kljub temu trdimo, da je Jožef Jezusov oče, potem bi bil edini izhod dejstvo, da je imel Jezus enak odnos do Boga Očeta kot mi. Jezus bi bil tako le pobožen človek, ki pa nikakor ne bi mogel izreči besed: »Nihče ne pozna Očeta kakor Sin« (Mt 11,27), ne bi mogel uvesti svoje ljudstvo v nov odnos do Boga, niti ne bi bil Kristus – vrhunec poti, začete v Izraelu, ampak bi le bolj nazorno razložil tisto, kar je bilo že znano – bil bi »le« prerok¹. Balthasar je v knjigi zapisal: »Tako moramo izjemoma ugovarjati stavku Josepha Ratzingerja, ki so ga vsi poželjivo povsod ponavljali: 'Nauk o Jezusovem božanstvu bi ne bil prav nič prizadet, če bi se Jezus rodil iz normalnega človeškega zakona'. Vendar je odnos med starši in otroki veliko več kot le fiziološko dogajanje.

V Stari zavezi so znani motivi nerodovitnosti, ki z Božjo močjo oživi. Izak je bil sin obljube, zgodba se ponovi pri Samsonu, pri nerodovitni Ani in slednjič pri Elizabeti. Vendar v Stari zavezi ostaja odnos sina do zemeljskega očeta odločen. Ne Sveti Duh, ampak Abraham je oče Izaka. Motiv pa se ne ponovi pri Mariji, kot bi lahko pričakovali – Jožef, kot no-

silec obljub, nima vloge pri oznanjenju. Tu niti ne gre za vprašanje rodovitnosti. Marija tudi dobljenega Duha daje naprej ženi Elizabeti, ki je šele tedaj napolnjena s Svetim Duhom in ne kot Marija ob spočetju. Marija sama poje Magnificat in ne skupaj z Jožefom. Jasno se vidi razkorak. Tukaj očitno ne gre za »biološko« spočetje, ampak za »izrecno javljanje Boga kot edinega Očeta«.

Zmotno bi bilo misliti tudi, da gre za vpliv poganške mitologije, saj pri opisu oznanjenja evangelista Matej in Luka vse razložita iz Stare zaveze (KKC 498). Ob tem pa v mitologiji o fizičnem Božjem sinovstvu v skladu z judovskim pojmovanjem Boga ni nikakršnega sledu.

Če vse to dobro premislimo, vidimo, da je Jezusovo Božanstvo – spočetje od Svetega Duha – očitno, kar je tudi nauk Cerkve². In kdor bi torej trdil, da je Marija spočela z Jožefom, hkrati trdi, da Jezus ni Bog.

Marija, kot noseča od Svetega Duha, je bila veliko pohujšanje, zasmeh. Jezus jo skupaj s seboj potegne v to ponižanje. S seboj potegne tudi vsakega od nas, ki mu sledi s srcem, razumom in voljo. Ne bojmo se torej priznati Jezusa in Njegovih Resnic, ki smo jih »slišali od začetka«¹. Veliko bolje je biti sol zemlje in luč sveta (prim. Mt 5,13) – Jezusov in Marijin otrok, kakor spriena sol, ki se pokorava temu, kar ji ustreza in s tem sodobnemu širjenju verske zmede.

Tako res želim sebi in vsem vam, duhovniki in bogoslovci, da bi vedno ostali v Resnici.

Opombe:

¹ »Kdo je lažnivec, če ne tisti, ki zanika, da je Jezus Mesija? Ali Kristus. Antikrist je tisti, ki zanika Očeta in Sina. Kdor zanika Sina, tudi Očeta nima; kdor pa prizna Sina, ima tudi Očeta. V vas pa naj ostaja to, kar ste slišali od začetka. Če bo v vas ostalo to, kar ste slišali od začetka, boste tudi vi ostali v Sinu in Očetu.« (1 Jn 2,22-24)

² Cerkveni zbor v Lateranu (649): »Kdor ne priznava skupaj s svetimi očeti v pravem in resničnem pomenu za Božjo mater [Dei genitricem] sveto in vedno deviško ter brezmadežno Marijo, ker je Božjo Besedo samo, rojeno od Očeta pred vsemi vekmi, v poslednjih časih na poseben način in resnično od Svetega Duha brez [človeškega] semena spočela in brez okrnjenja rodila, medtem ko je njeno devišstvo ostalo neokrnjeno tudi še po rojstvu – tak bodi obsojen.« (Vera Cerkve, str. 109)

Brezmadežna, kot jo je upodobil Tone Kralj

Bogoslovci v ljubljanski stolnici držijo častno stražo pokojnemu škofu

obesili na prvo obcestno svetliko pred škofijo). Pogumno je nastopal v pastirskih pismih in neustrašno pridigal v stolnici. Znan je bil po radodarnosti. Sredstva, ki jih je dobil (zlasti v izgnanstvu v Ameriki pri duhovnih vajah, obnovah, prireditvah in prejel od dobrotnikov), je razdal prosilcem

in pomoči potrebnim. Med vojno je ob nesrečah, ki so zadevale slovenski narod, večkrat jokal in pomagal reševati slovenska življenja. Svojim bližnjim je dejal, da mu je žal za vsakega partizana, ki pade ...

Po krivični obsodbi v odsotnosti je Rožman zapisal: »Gospod, sprejmem vsako ponižanje, zasramovanje, zaničevanje in lažnive sodbe. Pusti me pozabljenega in zapuščenega umreti, naj ostane moj grob neznan. Samo, da se zaradi moje nesposobnosti, grešnosti ali malomarnosti ne pogubi nobena duša.«

Spoštovani bralci semeniškega glasila,

če imate pohvalo, kritiko, spodbudo, predlog, kakršen koli komentar na delo bogoslovcev, nam ga posredujte! Pravijo, da »dobro glas seže v deveto vas« - zato ste zdaj na vrsti vi: če mislite, da je naše glasilo primer »dobrega glasu«, ste povabljeni, da ga delite še z drugimi. Vse, kar bi o bogoslovju in njegovih prebivalcih lahko koga zanimalo, skupaj s poročili o aktualnih dogodkih, objavljamo na naši spletni strani (www.semenisce.si). Tam je že dosegljiva tudi elektronska različica glasila, ki ga držite v rokah, pripravljena, da jo posredujete še komu, ki bi ga vsebina morda zanimala.

www.semenisce.si

Pogovor s študijskim prefektom,

dr. Andrejem Sajetom

— Pogovarjal se je Gabriel Kavčič —

1. V semenišču že nekaj let opravljate službo študijskega prefekta. Kako gledate na oblikovanje bogoslovcev, odgovornost vodstva pri vzgoji in kaj se vam zdi vaša prednostna naloga?

Semeniška leta so za bogoslovca čas zorenja ter študijskega in duhovnega oblikovanja. V svetopisemskem jeziku je to »*kairos*«, to je ugoden čas, prilika in priložnost, da se kandidat za duhovništvo dobro pripravi na bodoče poslanstvo, vendar hitro mine. Odgovornost za formacijo bogoslovca je tako objektivna kot subjektivna. Objektivno je zanj odgovorna krajevna Cerkev s škofom, predstojniki in drugimi sodelavci, enako pomembna pa je tudi subjektivna odgovornost vsakega posameznika. Bogoslovec ni objekt vzgoje, temveč subjekt, torej nosilec; tisti, ki ima pobudo, motivacijo, išče nove priložnosti, je zdravo kritičen, solidaren, tovariški ... Fant, ki čuti klic v duhovništvo, osebno prosi za vstop v semenišče in škof ga sprejme, če v njem prepozna poklicanost. Z vstopom v bogoslovje pa mora predanost za poslanstvo oznanjevalca evangelija rasti. Semenišče ni idealno, nikoli ni bilo in nikoli ne bo. V njem vedno najdemo pomanjkljivosti, vendar lahko s skupnim trdom gradimo boljše možnosti za oblikovanje in medosebne odnose. Zelo pomembno se mi zdi predvsem to, da smo tako člani vodstva kot bogoslovci navdušeni in zavzeti za svoje delo in da nismo zadovoljni s povprečjem. Kot študijski prefekt vidim svojo vlogo predvsem pri spodbujanju bogoslovcev k vztrajnosti ter samozaupanju, da bi vsakdo lahko naredil iz sebe nekaj velikega in dragocenega. Nedavno mi je eden od bogoslovcev, ki je imel težave z latinščino, dejal: »Kaj mi je treba še tega jezika, za vaškega župnika bom dober tudi brez izpita«. Nek drug bogoslovec pa: »Saj tudi Jezusovi učenci niso imeli diplome«.

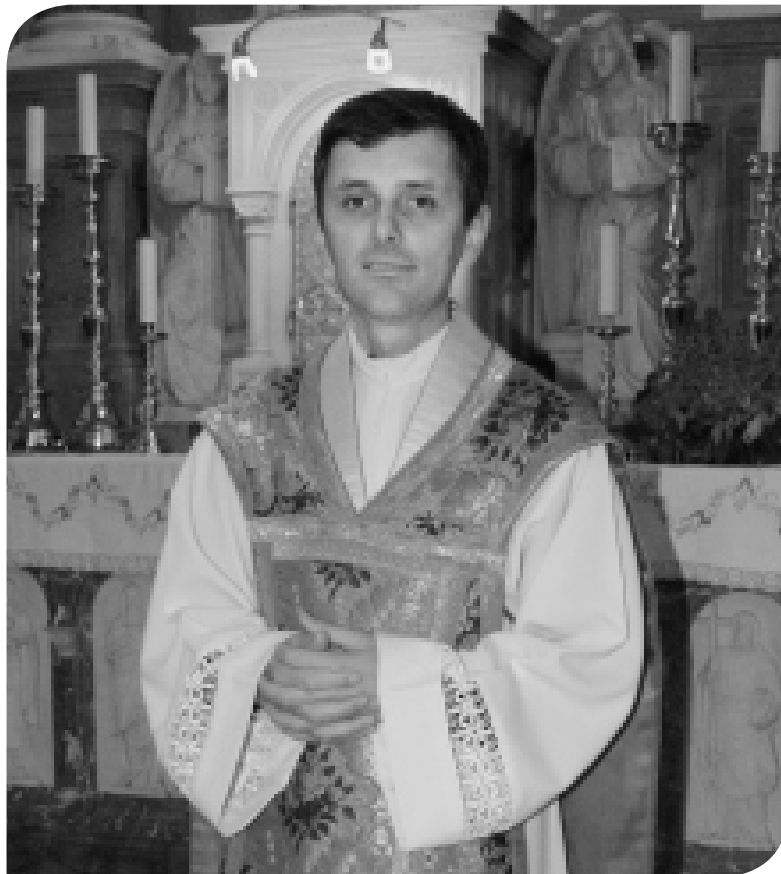
Takšne izjave kažejo na nizko samopodobo, pomanjkanje samospoštovanja in podcenjevanje bodočega poslanstva. Morda latinščine in diplome res ne bomo nujno potrebovali, nikakor pa ne smemo podcenjevati ljudi in vernikov, ki so in bodo do nas upravičeno zahtevni - pričakujejo odgovorne, izobražene in duhovne duhovnike. Vsi ljudje imajo pravico do dobrega duhovnika.

2. Lahko natančneje orišete vašo podobo duhovnika, kakršnega po vašem pričakujejo ljudje?

Moja izkušnja iz enaindvajsetih let duhovništva je predvsem ta, da svet vse bolj išče zrele, normalne in predane duhovnike. Predvsem pa duhovne! Duhoven naj bi bil vsak od nas, vendar to ne gre samodejno. Praksa žal kaže ravno nasprotno. Nedavna anketa med duhovniki je pokazala, da se duhovniki čutimo najmanj usposobljene za, na primer, duhovne vaje, zelo usposobljene pa za gradbena dela. Najbrž zato, ker se moramo po sili razmer poleg maševanja in poučevanja verouka udeleževati predvsem kot vzdrževalci stavb in gradbeniki. Res smo gradbeniki, vendar pa »Najvišji ne prebiva v tem, kar napravijo roke« (Apd 7,48) temveč sta človeško telo in oseba Božje svetišče. »Bog je duh in, kateri ga molijo, ga morajo moliti v duhu in resnici« (Jn 4, 24). Duh je tisti, ki nas uvaja v popolno resnico, zato se mu odprimo. Duhovno izkušnjo si intenzivno nabiramo predvsem v semenišču, še najbolj ob Božji besedi, ki nas dela občutljive za navdihe Svetega Duha, da bomo spoznavali kaj je prav in to zmogli uresničevati - da

bomo resnična znamenja Njegovega obličja. Bolj, ko je svet prazen in daje lažno tolažbo, bolj raste v srcih ljudi želja in pričakovanje, da bi srečali človeka, ki ima duhovno izkušnjo, modrost; ki zna poslušati in ima uvid za bistvene stvari in zna opogumiti za vztrajanje in plavanje proti toku. Svet si želi »starcev«, puščavskih menihov in modrecev. Da je res tako, kažejo milijonske naklade prodanih knjig benediktinca patra Anselma Grūna.

3. V Cerkvi imamo veliko različnih služb in ljudje radi zanemarimo tiste, ki niso vključene v redno pastoralno delo, pa vendar so izredno pomembne. Za vami je deset let dela na mestu tajnika in tiskovnega predstavnika Slovenske škofovske konference - kako s tega položaja, ki ste ga pred kratkim zapustili, gledate na slovensko pastoralo?

Velikokrat so me duhovniki v času, ko sem bil generalni tajnik in tiskovni predstavnik Slovenske škofovske konference, spraševali, kje mašujem in če sem tudi pastoralno aktiven. To vprašanje me je vedno jezilo, ker izhaja iz prepričanja, da je pravo duhovniško in pastoralno delo samo na župniji, kjer duhovnik mašuje in uči verouk. Bolj ali manj potrpežljivo sem pojasnjeval, da redno in vsak teden, še posebej ob nedeljah, poleg semenišča pomagam na različnih župnijah, težko pa so me razumeli, da sem tudi sicer ves čas v pastoralni - malo drugačni, »alternativni«, pa vendar v pravi pastoralni. Delo na sodišču je najprej pastoralno delo. Na to so na primer v zadnji letih večkrat opozarjali papeži v nagovorih sodnikom Rimske Rote (cerkveno sodišče tretje stopnje; op. ur.). Prav tako je pastoralno delo predavanje študentom, srečevanje z novinarji in različnimi ustanovami. Voden sem izobraževanje za okrog petindvajset novinarjev z naše nacionalne televizije, ki večinoma niso verujoče osebe in še manj praktični verniki. Že vrsto

let spremljam duhovne vaje in vodim duhovne obnove; to je samo nekaj primerov. Ugotavljam, da je predvsem pastoralna ljudi zunaj cerkvenega obzidja zaradi našega strahu pred javnostjo in tudi lenobe močno zanemarjena. Povabljeni smo, še več, če smo Jezusovi učenci, celo moramo prestopiti pragove zakristij in cerkva. Poslani smo k vsem ljudem, tudi in predvsem k »izgubljenim ovcam Izraelove hiše« (prim. Mr 7,24). Najprej pa moramo biti pripravljeni sestopiti s piedestala klerikalizma, ideologije, avtoritarnosti in prepričanja, da smo edini, ki imamo prav, ki vemo vse ... Ljudje, še posebej neverujoči, Cerkev dojemajo preko nas, duhovnikov, in našega odnosa do njih. Poznam konkretne primere, ko je duhovnik z normalnim in človeškim stikom pridobil neverne ljudi in jim pomagal vstopiti v versko in cerkveno okolje; nekateri so se tako dali tudi krstiti in postali verni.

4. Ob vseh teh odgovornih nalogah in delu z ljudmi ste si gotovo ustvarili določeno mnenje o stanju v slovenski Cerkvi.

Čutim veliko strahu, naveličanosti, negotovosti, obtoževanja, vrtičkarstva, zavisti in celo škodoželjnosti. To se kaže v stalnem kritiziranju, za vse so krivi drugi, nič več se »ne spleča«. Menim, da vse to izhaja iz pomanjkanja vere in temeljnega zaupanja v Gospoda. Gospod, ki je vstal in živi, je med nami. Smo Njegovi; Njega in v Njegovem imenu oznamamo. Leto vere in krovni dokument slovenskega pastoralnega načrta nas vabita k refleksiji in konkretnim dejanjem poglobljanja vere. Res je, da tudi tvegamo in gremo po poti v neznano, vendar imamo določen

cilj in Jezusa, ki nam je zagotovil svojo pomoč in milost. Če sem res Njegov, sem se mu pripravljen vreči v roke in mu zaupati, sicer se, kot apostol Peter, potapljam, še preden kam grem. Spremembe se morajo vedno začeti pri meni, s spreminjanjem samega sebe bom spreminjal tudi okolico. Ne s prepričevanjem, temveč s pričevanjem za Jezusa! Kje je torej moja, tvoja, naša vera? Prosimo z apostoli: »Gospod, pomnoži nam vero« (Lk 17,5)!

5. Še vaša zaključna misel, nasvet, osebna izkušnja ...?

Dajanje nasvetov, še posebej duhovnikom in bogoslovcem, ima običajno ravno obratne posledice, kot si jih želimo. Saj poznate tisti rek o treh nesmiselnih stvareh (med drugim tudi pridiganje duhovnikom, op.

ur.) Povedal pa bi vam svojo izkušnjo: za uspeh, študijski, duhovni ali kakršenkoli, je potrebno vložiti duhovni in telesni napor, v zavesti, da je Gospod tisti, ki daje rast in da bodo pogosto drugi želi sadove našega dela. Strah in negotovost sta pogosto oblika skušnjave in nevere. Potrebno je tvegati, se podati v neznano, biti predan poslanstvu z vsem srcem, imeti svoje mnenje in prepričanje... Duhovnik mora biti do sebe zahteven in ne sme biti zadovoljen s povprečjem. Poklican je, da kot priča Vstalega z zaupanjem in vero hodi pred drugimi, da je njihova luč in jim kaže pot. »Vi ste luč sveta. Mesto, ki stoji na gori, se ne more skriti... Takó naj vaša luč sveti pred ljudmi, da bodo videli vaša dobra dela in slavili vašega Očeta, ki je v nebesih« (Mt 5, 14.16).

Gospod Andrej, iskrena hvala za vaš čas in sodelovanje.

Vsi moji papeži in Cerkev

— mag. Andrej Naglič —

Vse tiste teme, o katerih na veliko pišejo in se strinjajo tako levi kot desni komentatorji ter pisci spletnih dnevnikov, so zagotovo priljubljene in moderne. Marčevski konklave svete rimske Cerkve je ustvarjalce javnega mnjenja neverjetno poenotil. Ker se nikoli nisem čutil zares progresistično zanimivega, tudi v tem trenutku ne morem pisati samo o papežu Frančišku. Neko-liko tradicionalistično dolgočasna narava me vleče tudi k zaslužnemu papežu Benediktu in blaženemu papežu Janezu Pavlu. Slednjemu sem na povabilo nekaterih prijateljev v nasprotju s slovensko zadržanostjo nekoč kleče poljubil prstan; za njegovega naslednika sem, očaran nad inkvizicijsko preteklostjo in bavarskim narodnim poreklom, navijal pred konklavom; izvolitev sedanjega svetega očeta pa me je v družbi očeta spirituala ljubljanskega bogoslovja stresla na duhovni obnovi na Vojskem nad Idrijo. To so skratka vsi papeži mojega dosedanjega življenja, ki si jih morem priklicati osebno v spomin.

Služabniki Božjih služabnikov, Kristusovi vikarji na zemlji, morajo po splošnem prepričanju ohranjati zaklad katoliške in apostolske vere. Biti morajo varuhi pravovernosti, je jasno izpostavil ljubljanski nadškof Stres v pridigi svete maše ob zgodovinskem odstopu papeža Benedikta. V prvi vrsti so torej papeži služabniki resnice. Oznanjajo Kristusa - križanega in vstalega - Tistega, ki vsakemu prinaša večno življenje. Blaženi papež Janez Pavel je s svojimi številnimi in intenzivnimi potovanji po svetu zagotovo prvak tovrstne apostolske dejavnosti. »*Nomen est omen*« - pavlovsko navdušenje in garanje za razglasitev Kristusa sta očitno zaznamovali vse njegovo dolgoletno papeževanje.

Zdi se mi, da se pri služenju tej evangeljski resnici ljudje vedno znova in vsepovsod najdemo pred vprašanjem, čemu je Kristusovo oznanilo sploh namenjeno. Ali je to nauk z oblastjo za lepše zemeljsko ali za večno nebeško življenje? Cerkvena dejavnost marsikomu pogosto izgleda kot nerazumljiva zmes profanega in sakralnega. Zaslužnemu papežu Benediktu lahko pripišemo prispevek k razjasnjevanju teh prepletenih duhov. Njegovi logični in estetski poudarki v liturgični praksi papeškega bogoslužja so vnesli prepotrebno dodatno mero sakralnosti v

oznanjevalna prizadevanja Cerkve. Rimska liturgija se je namreč vedno odlikovala v treznosti in smiselnosti - v tem je njena lepota.

Vendar niti služenje lepoti ne ostaja brez nevarnosti. Estetika bogoslužja zlahka vodi v samozadostnost čudovitega slonokoščenega stolpa, ki je hermetično izoliran od skrbi za bližnjega. Kot vemo, pa evangeljsko zapovedana ljubezen do Boga ne more obstajati brez ljubezni do bližnjega. Morda nas papež Frančišek s svojo ubožteno in družbeno čutečo držo želi opozoriti prav na to težavo in ga pomaga reševati. Takšno služenje dobremu je sicer zelo profano, vendar hkrati odpira Cerkev navzven iz samovšečnega in udobnega geta visokih kolarjev in čipkastih koret-

ljev. Če na primer *cappa magna* (dolga vlečka, oblačilo cerkvenih dostojanstvenikov op. ur.) škofov in kardinalov služi zgolj slikovitosti jezdenja na konju, res ne vidim razlogov za njeno uporabo v liturgiji. Če pa papeški fanon (krožno oblačilo, podobno moceti, ki ga lahko nosi samo papež pri pontifikalnih mašah op. ur.) služi predvsem preprečevanju uničevanja dragocenih mašnih plaščev z iglami palija ordinarija, ne razumem plašnic pred njegovo čim bolj pogosto uporabo. In če moceta pomaga greti pre-

zeblega dostojanstvenika v hladnem vremenu, zakaj bi se je vendar ta izogibal nositi?!

Vedno prenavljajoča se Cerkev se je vsekakor znašla v zanimivem položaju. Zaslužni papež Benedikt se je po vzoru meniha svetega Benedikta oddaljil od profanega, da bi sodeloval z Resnico z delom za sakralno. Aktualni papež Frančišek pa se je po vzoru solidarnega svetega Frančiška odmaknil od sakralnega, da bi sodeloval z Resnico z delom za profano. Oboje je lahko posvečeni, k Bogu vodeči princip človeku dojemljivega stvarstva. Osebno si želim Cerkve, ki bi pri služenju resnici znala in zmogla povezati odličnost

služenja lepoti in služenja dobremu. Srčno upam, da se bosta sveta očeta Frančišek in Benedikt pogosto srečevala in se medsebojno plemenitila v složnem bratskem duhu za dobro Cerkve. Člani Božjega ljudstva pa ob tem nikakor ne smemo pozabiti, ne glede na osebna prepričanja v estetiki ali karitativnosti, da nismo ne Pavlovi in ne Apolovi (prim. 1Kor 1,12). Smo namreč Kristusovi!

Glej, prihajam! (Heb 10,9)

Marko Mohor Stegnar (LJ)

»Živeti je zame Kristus« (Flp 1,21)

Sem Marko Mohor Stegnar in prihajam iz župnije svetega Martina v Dobu pri Domžalah. Že zgodaj sem pričel sodelovati pri raznih dejavnostih v župniji: kmalu sem postal ministrant, obiskoval sem oratorije (najprej kot udeleženec, nato kot animator), sodeloval sem pri trikraljevskih akcijah, pel v fantovskem zboru, igral bas kitaro v mladinski glasbeni skupini in še kaj bi se našlo.

Moje življenje je navidezno teklo brez posebnosti: od vrtca, osnovne šole in gimnazije do fakultete. Vendar se je v teku tega zgodilo nekaj posebnega - nekaj, kar je bistveno zaznamovalo moje življenje: Bog me je poklical v duhovništvo. Zgodilo se je sredi osnovne šole in klic sem pozneje doživljal še večkrat. Lahko bi rekel, da je klic v duhovništvo v meni zorel - tudi skozi najstniška leta je bil vseskozi nekje v ozadju prisoten. Pri moji duhovni rasti so bile pomembne duhovne obnove za srednješolce, ki sem jih od konca prvega letnika pogosto obiskoval. Takrat sem poleg druženja in igre našel tudi čas za tišino in premišljevanje o poklicanosti. Proti koncu srednje šole sem tako lahko dokončno rekel Gospodu: »Da, svoje življenje želim posvetiti Tebi v duhovništvu.«

Moje novomašno geslo in hkrati življenjski moto je: »Živeti je zame Kristus« (Flp 1,21). Svoje življenje sem podaril Kristusu, da bi On lahko po meni deloval v svetu. Občudujem Božjo ljubezen in usmiljenje, da svojemu ljudstvu nenehno pošilja svoje služabnike.

Blaž Batagelj (KP)

»Bog – moje upanje!«

Prihajam iz Vipavske doline, natančneje iz vasi Kamnje, kjer je tudi župnijska cerkev svetega Mihaela. Gospod se me je bolj opazno dotaknil v času mojega šolanja v Škofijski gimnaziji v Vipavi. Leta 1996 se mi je dan papeževega obiska

v Postojni, ko sem bil tam kot ministrant, močno vtisnil v spomin. Ta dva dogodka – šolanje in papežev obisk – sta predvsem pripomogla k temu, da sem se po končani srednji šoli vpisal v bogoslovje. Po prvem letniku je Gospod že spet posegel vmes in uporabil moje zanimanje za umetnost, saj sem prav ob neki razstavi na Rakovniku navezal stik z gospo Marijo Leskovec in tako smo leta 2007 skupina trinajstih mladih misijonarjev odšli v Indijo. To obdobje misijonarjenja v Indiji, s tremi duhovnimi pripravami prej in predstavitvami, ki so sledile po župnijah, je bilo najbolj intenzivno obdobje mojega življenja – to vedno bolj spoznavam. Tam sem spoznal dve duhovnosti, ki bosta oblikovali moje duhovniško življenje: ena je duhovnost, ki poje globoko v mojem srcu, druga duhovnost pa je klic k uresničevanju Jezusove oporoke: »Da bi bili vsi eno ...« (prim. Jn 17,21).

Nagovarjajo me naši mučenci: Filip Terčelj, Ludvik Sluga, Lado Piščanc ... Prav moj novomašni križ je bil tudi novomašni križ Lada Piščanca (izdelal ga je Tone Kralj). Od vseh korpusov, ki jih je ta umetnik naredil, le-ta najbolj izraža trpeči izraz Gospoda, kot da bi Tone Kralj hotel napovedati duhovnikovo smrt, ki je sledila le dve leti po novi maši. Odkril sem ga, ko sem pripravljaj diplomsko nalogo. Vseh teh stvari nočem razvijati v tem sestavku, saj moj namen ni samohvala, ampak opis poti mojega življenja; tri pikice na koncu seznama naših mučencev izražajo prav to - da zgodba še ni končana in da so prav naši mučenci tisti, ki me spremljajo na začetku duhovniške poti.

Dejan Pavlin (NM)

»Želim samo to, da bi bil tam, kjer me Bog hoče imeti.«

(Friderik Baraga)

Večina izmed nas opravlja različne službe in odgovornosti. Velikokrat se vprašam, katera je moja služba danes ali v nekem določenem trenutku? Je moja služba, da govorim, pridigam, vodim? Sem učitelj? Sem tisti, ki ukazujem? Morda. Toda zavedam se, da je moje prvo poslanstvo le in samo tisto, za katerega se človek odloči in vztraja do konca. Veliki ideali in veliki načrti človeka hitro pustijo ravnodušnega, neobčutljivega in zaprtega vase. Visoki položaji v družbi radi pripeljejo do tega, da se pozornost usmeri samo nase. Pozabi pa se na bližnjega in na Boga.

Odločitev posameznika, da postane duhovnik in s tem glasnik evangelija v vsej svoji ponižnosti in preprostosti, je največji milostni dar, ki ga lahko dobi. Ta dar mora duhovnik ali redovnik, redovnica, misijonar, misijonarka odkriti in ga negovati celo življenje.

Danes se ni moderno odločati za duhovniški poklic. Pa vendar so to poklici, ki so bili, so in bodo. Vendar njihovo število pada. Zakaj? Nisem prerok, ki bi napovedoval vzroke in razloge. Vem pa, da je šibka naša vera. Kje iskati vzornike in glasnike vere? Duhovnik je tisti, ki mora to vero izžarevati kjerkoli in kadarkoli. Hvala Bogu, da je še nekaj duhovnikov, ki so ti vzorniki in vodniki zaupanega jim ljudstva na poti vere in krščanskega življenja.

Na duhovniško pot želim stopiti z vsem svojim srcem in s tem, kar sem in kar imam. Kot duhovnik želim biti predan Cerktvi in delu v njej. Da bom svoje življenje in delo usmerjal v to, da bo dobro zame, za mojega bližnjega in za Boga. Vsak dan premišlujem, kako to, da sem bil poslan na to pot? Odgovor je preprost in ta odgovor imam tudi kot moje novomašno geslo: »Želim samo to, da bi bil tam, kjer me Bog hoče imeti.« Tega gesla se bom držal in ljudi, kamor bom poslan, bom

usmerjal k temu spoznanju.

Vem, da sem premlad, da bi bil lahko ljudem duhovni oče in vodnik in učitelj - premalo vem in premalo izkušenj imam. Premalo življenjske modrosti, da bi lahko komurkoli dovolj dobro svetoval, ga spremljal ali vodil; še vedno sem omejen v svojih ozkih pogledih. Vedno bolj spoznavam, da je težko razumeti, da sta evangelij in resnica bistvena za duhovnika in njegovo poslanstvo. Sedaj in kot duhovnik želim zavestno pustiti svoje koristi in priljubljenost, da bi služil le evangeliju in ljudem.

Sem samo človek, dobrimi in slabimi lastnostmi. Tako kot do sedaj, tudi za prihodnost vem, da ne bom delal vsega, kar bom govoril in ne živel vsega, kar bom učil; morda bom drugim bolj v breme kot v korist. Zagotovo pa si bom prizadeval za to, da me bodo ljudje imeli radi in jim vlival upanje in vero. Zavedam se, da ne bom popoln duhovnik, da bom šibak in velikokrat nemočen, vendar bodo moj trud in moji talenti pokazali, kaj mi do popolnosti še manjka. To mi ni bilo in ne sme biti razlog za obup in obotavljanje na duhovniški poti. Bom pa zagotovo tisti pastir, ki bo pri svojih ovcah ne glede na to, kaj bodo volkovi pisali, govorili ali obtoževali. Spoznal sem tudi, da so ti volkovi prisotni v šoli, na cesti in žal tudi v Cerkvi. V veri in z molitvijo bomo lahko s skupnimi močmi volkove počasi spreminjali tudi v dobre in plemenite ovce. V življenju bomo morali najti nekaj za pogum zjutraj in za tolažbo zvečer: za veselje in potrditev, da delam prav in da sem temu svetu koristen prav tak, kakršen sem.

Z veseljem in hvaležnostjo stopam na pot duhovništva. Neizmerno sem vesel za spoznanja in doživetja, ki so bila, so in bodo. Bog, ki mi je dal ime, mi je dal poslanstvo, in če mi je dal poslanstvo, bo dal tudi moč in možnost, da ga izpolnim.

Martin Golob (LJ)

»Moli in delaj«

Le še slaba dva meseca me ločita do posvečenja v mašnika. Priprave lepo potekajo; vesel sem, da so v moji domači župniji ljudje navdušeni nad dogodkom; vabim goste in ob vsem tem sem se večkrat vprašal, kakšen »župnik« bom.

Ugotovil sem, da s seboj nosim štiri vzorce duhovniškega življenja, ki sem jih razbral od tistih duhovnikov, ki so mi dali zgled. Pri prvem me je nagovarjala njegova sproščenost in odprtost do ljudi; njegov avtoritativni nastop, ki je bil za otroke magnet, za odrasle pa privlačna trdnost, ter moč, ki je privabila predvsem preproste, delavne in trde ljudi. Hkrati pa dober smisel za humor in sproščenost s kančkom improvizacije. Drugi vzorec mi je dal zgled doslednosti, preprostosti, natančnosti pri delu in v odnosih do ljudi. Pri tem vzorcu sem občudoval, kako se je vedno pripravljala na velike župnijske slovesnosti; opazoval sem njegovo umirjenost, zbranost pri maševanju ter potrpežljivost. Pri tretjem duhovniku me je nagovarjalo njegovo nenehno sedenje v župnijski pisarni - njegovi verniki so ga vedno lahko dobili v župnišču, pred službo ali po njej - kadarkoli so hoteli. Veliko bere in piše, na pridige se pripravlja cel teden, ker želi ljudi nagovoriti z močno in preprosto vsebino. Dal mi je tudi lep zgled duhovne in človeške širine za razumevanje ljudi: nikoli z obsodbo na jeziku, ampak s spodbudno besedo, tako da od njega nihče ne gre poklapan, temveč vedno potolažen in zadovoljen. Četrty vzorec pa mi je zgled zelo pobožnega duhovnika. Duhovnik, ki se ves preda Božjemu varstvu in Bogu popolnoma zaupa - tako iskreno in otroško vernega človeka še nisem srečal. In njegove molitve ter zaupanje do Boga rodijo sadove za celotno župnijo - je resnično človek molitve in češčenja Jezusa v najsvetejšem zakramentu.

Torej: te štiri vzorce bi si želel združiti. Tolaži me, da smo si s temi duhovniki zelo blizu in vem, da sem pri njih vedno dobrodošel. Tako se zanašam tudi na njihovo pomoč.

Boris Kučko (MS)

»Velike reči mi je storil Vsemogočni, njegovo ime je sveto.«

Zabico sva bila na njivi, edini, ki jo je še obdelovala. To je bil pravzaprav neke vrste vrtiček. Tukaj si rastli krompir, buče, fižol, sončnice, solata, ... Ves srečen sem ji kot osmošolec povedal, da bi si želel postati duhovnik. Moje besede so jo vznemirile in zato se je name vsul plaz stavkov, ki so se začeli z »ali več«, končevali pa z vprašanji, kot so: »koliko se je potrebno učiti, moliti, žrtvovati, ...« Toda moja namera ni padla med trnje, kamenje ali na pot, pač pa na rodovitno zemljo.

Ko sem po tem dogodku babico obiskoval na njenem domu, je večkrat molila rožni venec, in vedno mi je tiho dejala, da moli zame. Danes vem, da je bila ena izmed mnogih, zato toliko bolj verjamem in vem, da je vsak duhovniški poklic izmoljen.

Rojen sem bil leta 1983 v Murski Soboti. Otroštvo sem preživel skupaj s starši in sestrami v Nedelici. Po osnovni šoli pa sem vstopil v Slomškovo dijaško semenišče v Mariboru, kjer sem preživel srednješolska leta. Priznam, da sem takrat večkrat podvomil v Božji klic. Kljub vsem preizkušnjam, ki mi jih je prinesel svet, pa misli na duhovništvo nisem mogel opustiti, zato sem še danes hvaležen vsem, ki so ali še molijo zame, da sem lahko zbral dovolj poguma in šel Kristusovemu oltarju naproti.

Prej omenjene njive ne obdelujemo več. Danes je tam Božja njiva - pokopališče. S tistega mesta se vidi župnijsko cerkev Marije Vnebovzete v Turnišču. Hvaležen sem vsem tistim, ki so pred Božjo Mater Marijo ponižno polagali željo, da bi jaz postal duhovnik in mnogi med njimi tam danes čakajo vstajenja. Tudi sam bom zanje v hvaležnosti položil prošnje pred Marijo: naj jim Bog povrne njihovo žrtev.

Branko Setnikar (LJ)

»Srce govori srcu« (bl. John H. Newman)

Moje ime je Branko. Rodil sem se 1. aprila 1987 v Ljubljani, mami Katarini in Močetu Branku. Krščen sem bil 5. julija istega leta pri oltarju svetega Štefana v Štepanji vasi. Po maturi sem se vpisal v Bogoslovno semenišče in na Teološko fakulteto v Ljubljani.

Sem prvorojenec, toda ne edinec - odraščal sem ob dveh mlajših sestrah in bratu. Lahko rečem, da smo običajna družina, bolj tradicionalna, vsaj kar zadeva versko prakso. Povsem jasno je dejstvo, da je bil verouk del življenja. Vsi smo ga obiskovali in ga še obiskujejo, vsaj do birme. Nato pa nam je ponujena svoboda, ki je včasih še bolj zahtevna od same prisile. Tudi sam sem, z običajno muko najstnika, ki odrašča, nekako vztrajal do birme. Po tistem pa me te »stvari« nekaj časa niso zanimale, dokler nisem nekega dne dobil vabilo br. Mateja Štravska k mladinski skupini. Odločil sem se, da se pridružim - tako se je začela moja pot iskanja. Skupina je bila res velika in med seboj smo se povezali v pristrčnem prijateljstvu. Vsak na svoj način smo iskali smisel in resnost življenja. Ob različnih temah, dejavnostih, izletih, pogovorih ... se je nekaj v meni spremenilo. Počasi in tiho je Gospod nagovarjal in trkal, preko različnih vzponov in padcev. Zdelo se je, kot da se mu upiram, pravzaprav sem se upiral, vsaj dokler se je dalo, toda v nekem trenutku sem se mu prepustil. Kmalu sem se pridružil skavtom in začel delo kot birmanski animator. Delo v župniji me je vedno bolj veselilo in me krepilo v odnosu z Njim. Ob koncu tretjega letnika sem sprejel odločitev, da postanem duhovnik. Zaprošil sem za vstop v kapucinski samostan, saj sem odraščal ob pastoralni skrbi bratov kapucinov, seveda pa sem se vmes srečeval tudi z delom škofijskega duhovnika, saj smo od nekdaj hodili v Polhov Gradec, kjer sem sedaj že nekaj let doma. Tako sem bil po vstopu v kapucinski samostan v Ljubljani še maturant in sem se na maturo pripravljaval kot kandidat za postulat. Življenje z brati kapucini je na meni pustilo velik pečat, pustilo je nekaj, za kar jim bom vedno hvaležen. Pravzaprav je v meni utrdilo in okrepiło željo, da sledim Kristusu do konca. Spoznal sem, kaj Gospod želi od mene, vendar to ni bilo redovništvo, zato sem se odločil, da se vpišem v Bogoslovno semenišče v Ljubljani. Po nekaj mesecih postulata pri bratih kapucinih sem 4. novembra 2007 prišel v semenišče, kjer nisem poznal nikogar razen Aleša Tomaševiča, ki mi je tudi posredoval nekaj osnovnih informacij o življenju in delu v semenišču. Ta leta so me oblikovala in še bolj utrdila, da sem sedaj pripravljen sprejeti Gospodov izziv in se podati na pot duhovništva. Spomnim se prvih rektorjevih besed, ko je rekel, da smo prišli v semenišče kot neobdelani kamni v potoku, ki se ob trkanju drug ob drugega v vodi oblikujejo v gladke in lepe kamne. Kako gladko in lepo smo oblikovani, bomo videli v naslednjih letih. Sam ugotavljam, da sta pomembni dve stvari: da duhovniki držimo skupaj in se podpiramo, ter da imamo radi Kristusa. Vse ostalo izhaja iz tega in ima temelj v tem. Za novomašno geslo sem izbral besede »Srce govori srcu«, blaženega Johna H. Newmana. Jezusovo srce, ki se je v polnosti razodelo na križu, ko je vojak prebodel njegovo stran, je izvir vsega, tako zakramentov kot vse Cerkve. In to je Srce, ki ga želim poslušati in mu slediti, kamorkoli me pošilja in vabi.

Jure Sojč (MB)

»Vsem vse, da bi jih vsaj nekaj rešil« (1 Kor 9,22)

Če bi lahko izbirali, s katero živaljo bi se raje srečali, jagnjetom ali levom, verjamem, da bi večina odgovorila, da z jagnjetom. Ne nazadnje je vsak sam varuh svojega življenja in srečanje z levom ne bi bilo življenju nič kaj prijazno. Pravzaprav je lahko tisti, o katerem vam govorim, hkrati jagnje in lev. Moč leva in izrazita mirnost ter pohlevnost jagnjeta sta moja atributa: z levom hočem biti neizprosni do sebe, z jagnjetom pa hočem širiti blagovest med vse ljudi sveta. Kje se je začela zgodba tistega, ki govori o levu in jagnjetu? Ne dolgo tega se je sredi pohorskih gozdov začelo življenje dečka, ki sta ga starša po stari družinski

navadi odnesla h krstu in pri tem imenovala Jure. K močnemu krstnemu zavetniku, čigar ime nosi, je spadalo tudi ime rodbine: tako je danes poznan kot Jure Sojč. Neizprosnost pohorskih gozdov je v njem oblikovala trdega, neizprosnega človeka, ki se ne vda, milina matere pa jagnje, ki se vidi navzven. Ker je deček rastle in se krepil, se je podajal po strmi poti življenja brez posebnih strahov, do dne, ko se je stemnilo nebo in se je za nekatere začel začetek konca: fant je vstopil v bogoslovno semenišče, da bi postal podoben tistemu, ki je resnični lev in hkrati resnično jagnje.

Zgornja zgodba, ki je moja osebna, prehaja v neko drugo zgodbo – ki je za vse. Ta del zgodbe, ki je za vse, posebej ponazarja geslo, ki sem si ga izbral: »Vsem vse, da bi jih vsaj nekaj rešil« (1 Kor 9,22). Morda bi kdo rekel, da bi bilo bolj na mestu, če bi napisal »Vsem vse, da bi vsaj sebe rešil« ... Tudi to je res, da je poleg želje po reševanju drugih v to hrepenenje vključena tudi želja po osebnem zveličanju. Če beremo celoten odlomek, iz katerega je vzeto moje novomašno geslo, lahko vidimo Pavlovo strategijo oznanjevanja. Pavel pravi, da je kljub temu, da je osvobojen vseh, vendarle vsem postal služabnik, da bi jih čim več pridobil. Judom je postal Jud, da bi pridobil Jude, onim pod postavo je postal, kakor da je pod postavo, čeprav ni pod postavo; ob vsem tem pa je najprej pod Kristusovo postavo. Vsem je postal vse, da bi jih nekaj gotovo rešil. Že v teh Pavlovih besedah je napovedana dvojnost jagnjeta in leva, in ravno v tej dvojnosti hočem oznanilo ponesti med vse strukture življenja. Mislim, da geslo v celoti opiše mojo vizijo duhovništva, za katero se zdi, da je ravno v izgorevanju za ljudi. Ne pravim v pregorevanju, ampak izgorevanju. Za podobo tega izgorevanja jemljem svečo, ki počasi, a nenehno izgoreva in dogori, v tem času pa vztrajno razsvetljuje svojo okolico. Žarnica gori in večkrat zaradi prisile pregori - svoje poslanstvo zaključí prej, kot bi bilo treba.

Če podoba jagnjeta in leva opiše moje osebne poteze, potem Pavlove besede opišejo mojo duhovniško pot. Morda se bo zdelo, da je strategija, ki jo jemljem po Pavlu, »vsem vse«, nekoliko »hinavska«, morda boste rekli, da je neodkrita – in to opažanje je verjetno pravilno. A kaj, ko je cena večnosti neizmerno večja od »hinavščine«, s katero bom poskušal pridobiti ljudi.

Mitja Bulič (NM)

»Jaz sem z vami vse dni do konca sveta« (Mt 28,20)

Ko sem se rodil, se je leto 1980 bližalo svojemu koncu. Bil je november in njegov sedmi dan. Bilo je lepo: staršem, sorodnikom in kakor je navada pri nas na vasi, tudi vaščanom. Minila so leta brezskrbnega otroštva, leta učenja in odkrivanja, leta vključevanja v skupnost in družino verujočih. Bilo je lepo! Minila so tudi leta iskanja, študija in dela, leta dvomov in končne odločitve. Bilo je lepo: tokrat v moji duši, saj je svobodno zaplavala v vode, ki jih je pripravil Gospod. Tu je bilo veliko valov, včasih so strele švigale iz vseh vetrov, bilo je temno in hladno, a kljub vsemu lahko zapišem: bilo je lepo! Ne moreš namreč vedeti, kaj je tema, če prej nisi okusil luči, in nisi po noči videl, da se dani. Ne moreš vedeti kaj je hlad, če prej nisi čutil ljubečih dlani, še manj, kaj je neurje, brez mirnih dni.

Bi karkoli spremenil? Gotovo, mnogo stvari.

Bi hotel kaj reči? »Odpustite mi«, veli glas moje vesti.

In kako naprej? »Živimo tako, da nam bo pri Bogu vso večnost lepo!«

»Nabirajte pa si zaklade v nebesih«

(prim. Mt 6,20)

Molitev

— Peter Stele —

Kako se vstopa v molitev? Kako najti notranji mir in orientacijo, ki ju občutiš, ko se iskreno pogovoriš z osebo, za katero veš, da ji lahko brez-pogojno zaupaš? O tem, kaj molitev ne sme biti, tu ne bom govoril, ker mora to vsak molivec vedeti sam pred Gospodom – pomembno je predvsem, da naša molitev ne bi kdaj zbujala negativnega čudenja ali celo pohujšanja. Izpostavil pa bi dve »definiciji molitve«, ki me nagovorita in prepričata. Prva je ta, da je molitev »pogovor z Bogom«, druga pa je ta, da bi molitvi lahko rekli tudi »govorjena vera«. Kaj pomeni pogovor med dvema človekoma vemo. In tudi pri molitvi, kot pogovoru z Bogom, ni kaj dosti drugače. Če se dva hočeta iskreno pogovoriti, sta zato v prvi vrsti potrebna iskrenost in zaupanje. Če to pričakujemo od človeka, smo lahko prepričani, da bomo obojega še v veliko večji meri deležni od Gospoda; vendar moramo najprej sami izpolniti svoj del in iskreno pristopiti v ta odnos. Ne vsiljuje se nam, v polnosti spoštuje našo svobodo, in zato želi, da vstopamo v pogovor z njim svobodno, popolnoma odprto, brez skrbi in naših napačnih predstav. Molitev je, kot včasih rečemo, tudi govorna vera – to pomeni, da so tudi še tako »zlajznani« obrazci vendarle napolnjeni z vsebino, vendar le, če tisti, ki jih izgovarja, resnično verjame v to, kar govori. Tu pride na vrsto sveti Janez od Križa, ki v knjigi *Temna noč vere* pravi: »Gospod je na našo molitev najbolj pozoren takrat, ko se nam zdi neumno in nesmiselno, da bi sploh še molili«. To se lahko zgodi samo v dveh primerih: takrat, ko nam vse teče kot po maslu ali pa v trenutkih, ko se nam dozdeva, da nas je življenje porazilo in čutimo zapuščenost od ljudi in Boga. Mi moramo samo vztrajati in »nadlegovati« Boga z molitvijo, ostalo bo na pravo mesto postavil On in njegova previdnost. O kraju, času, načinu in trajanju vaše molitve ne bi rad sodil, rad bi samo poudaril, da je življenjsko pomembna samo ena stvar: cel dan ostati v povezanosti s Kristusom in sicer tako, da naše delo vedno bolj postaja molitev, molitev pa delo.

Na kratko bi rad še spregovoril o tem, kaj meni pomeni molitev. Molitev naj bi za vsakega kristjana (toliko bolj za bogoslovca in duhovnika!) vedno bolj postajala kot zrak, ki ga diha in brez katerega ne bi mogel preživeti. Tudi sam to vedno bolj spoznavam, po tem ko me je že velikokrat rešila pred neumnostmi, ki bi jih sicer v stanju zapuščenosti, obupa ali naveličanosti včasih storil. Najljubša molitev zame je meditacija psalmov, zlasti petkovih. Prepričan sem, da še nisem doživel dneva, ko bi se počutil kot na gori spremenjenja v slavi - vedno znova se odkrivam tudi v trpečem služabniku, ki česa drugega, kot da se izroča v Božje roke, pač ne zmore. Tega sem vesel, ker na ta način vedno ostajam na trdnih tleh, skozi težave in preizkušnje pa tudi čutim, da me Gospod ljubi - ker me vzgaja in včasih tudi tepe, čeprav smiselnosti tega še ne dojemam. Zanašam se na Jezusove besede Petru: »Tega, kar jaz delam, ti zdaj še ne razumeš, a spoznal boš pozneje.« (Jn 13,7)

Z veliko hvaležnostjo za vse vaše molitve, ki jih namenjate za nas, za nove duhovne poklice in vse potrebe Cerkve vas pozdravljam v Gospodu!

Post

— Ivan Hrastnik —

Post, vzdržnost od določenih jedi, pijač ter udobnega življenja je že zelo stara »zadeva«. Že v judovstvu je bil prisoten post, pozneje je prešel tudi v krščansko vero. Sreda ter petek nista bila uradna praznika Judov, pač pa Esenov, katerim so bila prva krščanska občestva blizu. V evangelijih je zapisano o Jezusovem štiridesetdnevem postu v puščavi, hkrati pa je tudi njegovo nočno bdenje v molitvi kristjanom vedno predstavljalo zgled.

Post velja za pot, ki vodi do intenzivnejše molitve, osvoboditve od posvetnih stvari, ter pripomore k izročitvi Bogu. V tem duhu so zapisana tudi cerkvena pravila o postu in vzdržnosti. Spominu Kristusovega trpljenja je posvečen petek, zato je to dan posta. S tem ko se človek na ta dan vzdrži mesnih jedi, pokaže z zunanjostjo držo in vero v Kristusa, ki je trpel za vse nas ljudi, ter nas odrešil. Post je v današnjem času predvsem poudarjen v postnem času. Pomen vsega tega je, da se vsak trudi odvrniti od grešnih dejanj. Človek s svojim posten-

jem telesno izvršuje odgovor na klic po pokori, ki poziva k popolni vrnitvi k Bogu. Poleg tega lahko post razumemo kot kaznovanje samega sebe, pokoro za lastno ali tujo krivdo ter kot udeležbo ob pravem Gospodovem trpljenju. Poznamo še drugo vrsto posta - post pred evharistijo, ki pa ne sestoji v povezavi s spokornim postom, ampak je to dejanje priprave. Našemu razmišljanju in čutenju gre navzkriž predstava, da nekdo po obilnem zajtrku gre h Gospodovi mizi, čeprav je bila v samem začetku evharistija povezana s samim obedom, »pojedino«. Zapisano pa je tudi, da Pavel svari pred primeri pijanosti, ki so se očitno že takrat morali pojavljati.

Duhovni pomen posta nas usmerja naprej, globlje od zemeljskega razmišljanja. Vodi nas k spoznanju, da človeku ni najpomembnejše jesti in piti, ampak se je potrebno zavedati evangeljskih besed, da človek ne živi samo od kruha, ampak tudi od Božje besede, ki je »močna duhovna hrana«. Ni zadosti, da verjamemo tem besedam in jih potrjujemo ter odobravamo, ampak je pomembno, da tako tudi dejansko živimo.

Miloščina

— br. Jona Vene —

Verjetno se je vsak, ki si prizadeva živeti po krščanskih načelih, srečal z miloščino. To je na primer tisto, kar damo našim malo manj srečnim prijateljem, ki k nam pristopijo pred frančiškansko cerkvijo, pri Kresiji, da o Čopovi ulici v Ljubljani sploh ne govorim. In kaj je miloščina? Po Slovarju slovenskega knjižnega jezika je miloščina nekaj, kar se dá iz usmiljenja, dobrote, zlasti beraču, revežu. Zanimivo je, da slovar označuje besedo kot »nekaj splošnega iz krščanskega okolja«. Splošni religijski leksikon založbe Modrijan opiše miloščino kot prostovoljno darilo, ki se daje iz usmiljenja oziroma dobrote menihom ubožtenih redov ali ljudem v stiski. Takšno ali drugačno vrsto miloščine srečamo pri vseh treh velikih monoteističnih religijah. V judovstvu se tako miloščina imenuje *sedakah*, kar pomeni pravičnost ali poštenost. V začetku te religije je bila miloščina pomemben socialni korektiv, s katerim se na novo vzpostavlja enakost med ljudmi in s tem pravičen red. Z razvojem zgodovine se je spremenil tudi odnos do miloščine, ko le ta postane del verske prakse (verska desetina). V muslimanskem svetu poznamo miloščino, verski davek *zakat* (približno 2,5% letnega prihodka), kot del enega izmed petih stebrov in ga mora obvezno plačati vsak praktični musliman. Poleg tega pa je priporočeno še dajanje prostovoljnega prispevka, ki se imenuje sadaqat.

Kako pa je s tem pri nas, v krščanstvu? Bistvo dajanja miloščine je zapisano že v Svetem pismu, (prim. Ps 41, Prg 19,17, Apd 3,6, Lk 12,33 ...) in kaj bi bolje opisovalo dajanje miloščine, kot prvo Janezovo pismo: »Kako more Božja ljubezen ostati v človeku, ki ima premoženje tega sveta in vidi, da je brat v pomanjkanju, pa zapira svoje srce pred njim?« (1 Jn 3,17). In trčimo ob težavo sodobnega sveta: kaj pomeni imeti na eni strani in kaj pomeni pomanjkanje na drugi strani. Potrebe posameznika so dosegle skoraj neskončne višave, medtem ko je zapoved ljubezni do sočloveka ostala bolj ali manj enaka, kot je bila stoletja in tisočletja nazaj. Države naj bi s svojo socialno politiko poskrbele za odpravljanje neenakosti, vendar je ravno v času finančnih in moralnih kriz socialni sistem države tisti, ki navadno prvi odpove. In tukaj je mesto nas, kristjanov - da ne glede na versko, politično ali kakšno drugo pripadnost pomagamo sočloveku v stiski. Miloščina je lahko namreč v kakršnikoli obliki, ne le v tako opevanem denarju. Naš čas, vpliv, naklonjenost in spodbujanje je tudi lahko posebna oblika miloščine, ki nam daje možnost, da z njim ostalemu svetu razodevamo Božji evangelij.

Nikakor pa ne moremo mimo še enega vidika miloščine. V našem sistemu je tako, da v praksi duhovniki, mašniki živijo od neke vrste miloščine, daru, ki ga tisti, ki naročijo mašo, tudi izročijo duhovniku, za opravilo njegovih storitev. Žal je to vidik, ki se ga premalo poudarja znotraj katoliške Cerkve. Je duhovnik v našem sistemu glede na svoje delo upravičen do plačila ali do miloščine?

Kje je moje mesto in kakšno je moje ravnanje v tem sistemu? O tem naj presodi vsak posameznik sam.

Duhovnik in nova evangelizacija

— Rok Pogačnik —

Besedna zveza »nova evangelizacija« je že postala vsesplošno sprejet izraz za novo apostolsko delo Cerkve, ki modernemu svetu želi na nove načine in predvsem z novim zagonom oznanjati evangelij. O vlogi duhovnikov v tej novi spodbudi Cerkve smo se bogoslovci februarja, dan po odstopu papeža Benedikta, v Rimu pogovarjali s tajnikom Kongregacije za duhovnike, nadškofom dr. Celsom Morgo Iruzubieto.

Po nadškofovih besedah živimo v času, kateremu je resnično evangelijsko sporočilo tuje; nenehno pehanje za dobičkom in užitki nas vodijo v brezbržnost, ki nas oddaljuje od resničnih vrednot. Pristno krščansko življenje je tako v svetu, ki mu vlada kultura potrošništva, celo težje, kot je bilo v času komunizma, ki je bil – upravičeno rečeno – čas načrtnega preganjanja kristjanov in Cerkve.

Odraž današnjega časa je tako tudi kritično zmanjšanje števila duhovnih poklicev in kriza identitete, ki je mnogokrat vzrok za grehe in odpade duhovnikov. Vzgoja za pravo identiteto se začne že v semenišču, kjer imajo vzgojitelji dolžnost, da vsakega bogoslovca spremljajo na osebnem nivoju, kar je temelj vsake dobre formacije. Poleg študija mora kandidat v letih priprave na duhovniški poklic oblikovati zavest, da ga v intimnem in mističnem odnosu zares kliče Kristus in po škofu njegovo poklicanost potrjuje Cerkev, da je njegovo poslanstvo dragoceno in da si Bog zasluži vse njegovo bitje. Taka vzgoja pomaga posvečenim, da Bogu služijo z nedeljenim srcem tudi v času preizkušenj, ter da oblikujejo pravo duhovniško identiteto. Ta v 21. stoletju ni drugačna, kot je bila v prejšnjih; duhovnikovo prvotno poslanstvo je še vedno »biti Kristus v današnjem času«.

Nova evangelizacija ne sme biti vzvod za aktivizem, v katerega je zapadlo mnogo duhovnikov: nasprotno, od duhovnikov terja, da se ob premišljevanju evangelija vsak dan vračajo k viru svojega duhovništva in tako dajejo sebe na razpolago dobremu pastirju Kristusu, ki ga v duhovniku išče svet. Pas-

toralna prioriteta naj bo tako za duhovnike predvsem molitev; osebno notranje življenje, ki jim bo dajalo moč za služenje ljudem. Brez dnevnega izkustva Kristusove ljubezni in osebnega odnosa z njim, duhovnikovo življenje ne more biti plodno: brez Kristusa je duhovnik popolnoma neuporaben. Zavedati se mora, da njegovo delo ni človeška, ampak Božja dejavnost in da Boga prinašamo ljudem predvsem z oznanjevanjem in podeljevanjem zakramentov.

Ljudi je treba zopet pripeljati h Kristusu, ki se nam daje v evharistični daritvi, zato je ena prvih duhovnikov nalog, da vsak dan dobro mašuje. Maša je za duhovnika center, korenina, okrog katere naj oblikuje svoj dan, ki bo obenem zahvala za dar svete maše in priprava na daritev prihodnjega dne. Seveda

je takšno duhovno življenje pogosto težko živeti. Mnogi duhovniki so prezaposleni z opravili, ki niso lastna duhovniškemu poklicu, posebej na župnijah, kjer je potrebno skrbeti za infrastrukturo in birokracijo. Cerkev poziva duhovnike, da skušajo kar največ takega dela zaupati laikom, sami pa naj se najprej posvetijo podeljevanju zakramentov, molitvi, študiju, oznanjevanju in obiskovanju starejših, bolnih in ubogih, skratka: dušnopastirskim dejavnostim, v katerih bodo našli svoje pravo mesto, svoj pravi jaz, ki je »alter Christus«.

Prav tako Cerkev spodbuja duhovnike, da se trudijo za bratstvo med seboj in se tako izognejo indi-

vidualizaciji, zaradi katere je nesrečno osamljen marsikateri duhovnik, ki ga ta življenjska drža omejuje, da bi se brezpogojno predal apostolskemu delu. Možnosti skupnega življenja je ogromno in vključujejo skupno življenje v enem gospodinjstvu, druženje, srečanja, skupno molitev, počitek, šport; vse kar pospešuje bratstvo in prijateljstvo med duhovniki. Posebej odgovorna je za duhovnike škofija, ki mora poskrbeti, da lahko duhovniki spodobno živijo in da so primerno ekonomsko preskrbljeni, ter jim tako omogočiti, da se posvetijo delu, za katerega jih je Gospod poklical v svoj vinograd: da bi Boga prinašali svetu in Bogu svet.

Nova evangelizacija, kot si jo zamišljamo bogoslovci – ulični misijon na Prešernovem trgu

Odstrta je nepopisna skrivnost!

— Boris Kučko —

Et verbum caro factum est! Tako smo bogoslovci mariborskega bogoslovnegega semenišča enkrat na teden molili med angelovim češčenjem v latinščini zjutraj, opoldne in zvečer. Od prvega letnika se je zatikanje jezika toliko spremenilo, da smo vsi lepo lahko gladko molili v latinščini, še več, naučili smo se na pamet. Leta so minevala in obljuba rektorja, »da se v bogoslovju samo dvakrat zbudiš in si že na koncu«, je postajala vse bolj resnična. Po vsem teoretiziranju in razpravljanju o pravem in napačnem, dobrem, slabem in lepem na Teološki fakulteti, je prihitel naproti dan, ki je odstrl zavezo resnice.

Na romanje po Sveti deželi smo se odpravili diakoni in verno ljudstvo, ki ga je bilo več kakor nas. To je bila pot, na kateri mora človek umolkneti, spregovoriti pa Bog; ravno tako, kakor je govoril nekoč izraelskemu ljudstvu ali prvi Cerkvi. Kaj bi govorili ob faraonskih piramidah in razpravljali o njihovi mogočnosti, ko pa same spregovorijo o minljivosti človeškega. Po drugi strani pa gora Sinaj govori o večnosti in o večnem življenju za tiste, ki bomo živeli po Božji postavi. Naporne poti nikakor ni moč zamenjati za ležerni turizem, tudi ne bogate izkušnje. Množica okoli mene se je trla in pretrgala, da bi videla sredi zarje vzhajajoče sonce, ki bi jih vse razsvetlilo – Kristus, sonce pravice – in, da bi bila z njimi Marija Zarja, ki vzhaja pred soncem.

Končno smo v novi zavezi dospeli, do meni dragega: *Et verbum caro factum est!* Če smo v prej v Stari zavezi in okolici opazovali starodavne spomenike, kot so samostan svetega Antona, svete Katarine, Petro, piramide, ... nas tudi v novi zavezi preseneti marsikaj starodavnega: cerkev Božjega groba, kraj Jezusovega rojstva, Jeruzalem, ... nenavadno je, da na kraju oznanjenja stoji zelo sodobna cerkev, da so ta kraj večkrat porušili in razdejali, da je Marijina hiša bila prenesena v Loreto ...

Toda tukaj je kljub vsemu prisotna veliko milosti, kraj sam daje občutek, kakor da se je tukaj ravnokar zgodil najpomembnejši trenutek človeške zgodovine, da je Beseda Meso postala. To je zares nepopisna ponižnost in odprtost Marije, da je bila pripravljena sodelovati pri odrešenjskem načrtu, pa tudi ponižnost Boga, da On, ki je vse ustvaril, tudi človeka, prihaja na svet, da bi nam bil podoben v vsem, razen v grehu.

Zares, tudi če se je zgodilo pred dva tisoč ali več leti, ostaja na vsakem kraju sled Božjega odrešenjskega delovanja. Vsako sled pa lahko najde le zapisana Božja Beseda. Če smo ob piramidah v Egiptu in ob ogledu Petre v Jordaniji

odkrivali, kako minljivo je vse človeško, lahko ob prebiranju Božje besede in obisku svetih krajev ugotavljamo, kako večno je vse Božje. Odstrta resnica na krajih odrešenja je nepopisna skrivnost.

Diakoni s škofom Jurijem v Sveti deželi

Vodstvo razmišlja

Mlačnost je težka ovira za bogoslovca ali duhovnika. Saj vsi vemo, kako je, če je mlačen čaj, voda, vino ... bolj »buhpomagej«. In če slučajno že zdaj mislimo in delamo tako, da bomo kot duhovniki nekje v miru vedrili /.../ zato se mora bogoslovec v letih študija in priprave obrusiti in prečistiti!

(spiritual Primož Krečič pri prvi punkti v letu 2013)

Naj bodo trije šotori, ki jih je Peter hotel postaviti Jezusu, Mojzesu in Eliji tudi znamenje za nas – naj bo prvi šotor, ki ga bomo postavili, šotor molitve, nato šotor svete maše, tretji pa naj bo šotor naših dobrih del do bližnjih.

(rektor Franc Šuštar pri pridigi na 2. postno nedeljo)

Kaj naj počnem s teboj, Efrájim (prim. Oz 6,4), kaj naj storim z vami, bogoslovci in duhovniki, se lahko sprašuje Gospod. Vsak dan nas tako vzgaja in obtesuje – tudi z Božjo besedo, ki je kot ogledalo, v katerega se zjutraj pogledamo. Tako lahko v Božji besedi vidimo, kako nas vidi Bog – z ozirom na to, da Jezusove primere o farizejih večinoma letijo prav na nas, duhovnike in škofe. Vsak dan hodimo k maši, se lepo oblačimo, dajemo desetino, vedno pa so vsega krivi vsi drugi. Božja beseda pa nas vabi, da se v njej pogledamo, kakšni pravzaprav smo. (Oz 6,1-6) Velika stvar cestninarja iz evangelija je, da ve, da je grešnik – bil je ponižen, kar je farizeju manjkalo. Naj nam torej Božja beseda pomaga, da bomo tudi mi šli »opravičeni na svoj dom« (Lk 18,9-14)

(študijski prefekt Andrej Saje pri pridigi na soboto 3. postnega tedna)

Tudi bogoslovcu ali duhovniku se zgodi, da zmanjka vina, to je, da zmanjka ljubezni. Zato Marija kliče Jezusu: »Vina nimajo!« In Jezus bo prišel naproti in nas spremenil – v dobro vino, ne kakšno »kislico«!

(spiritual Primož Krečič pri pridigi na 2. navadno nedeljo)

Z bratskimi odnosi je danes veliko težav; posebej danes, v individualizmu. /.../ Bratstvo je višek krščanskega življenja in gradnja bratstva je gradnja Cerkve. Nasprotje bratstva je greh in individualizem; Sveti Duh pa daje moč, da nam je lepo živeti z brati. Pa ne zato, ker tako piše v semenških pravilih, ampak, ker »je lepo, ko bratje bivajo skupaj«.

(spiritual Primož Krečič pri prvi punkti v novem semestru)

Bogoslovci razmišljajo

O papežu Frančišku

Novica o izvolitvi novega papeža me je dosegla ravno na sredini športni uri v Šentvidu. Ko smo se vrnili v semenišče, smo ujeli prihod in razglasitev novega papeža Frančiška. V spominu mi bodo najbolj ostali trenutki tihote, ko novi papež brez besed zre v zbrano Božje ljudstvo, kot bi hotel s pogledom videti vsakega posameznika z njegovo konkretno življenjsko zgodbo, vključenega v skrivnostno Kristusovo telo. S svojim načinom nastopa, s svojimi gestami in preprostostjo, aže na nek nov pristop, ki nakazuje določene spremembe v načinu vodenja svete Cerkve. Ta bo lahko izziv svetu le, kolikor bomo sami verovali in živeli iz tistega, kar Cerkev oznanja. Papež je izbral pot služenja ubogim, kar je po mojem tista pot, ki bi mogla poganizirano Evropo privedi nazaj h Kristusu.

Simon Virant

O zaslužnem papežu Benediktu XVI.

Ko sem slišal za novico o papeževem odstopu, sem sprva pomislil, da je vse skupaj šala, a sem kmalu spoznal, da temu ni tako. Takrat sem bil dogajanju še posebej blizu, saj sem se ravno mudil v Rimu. Papež Benedikt je s svojim odstopom pokazal moč služenja v ponižnosti in zavezanosti Resnici in tako dal zgled vsem tistim, ki nas tako ali drugače vodijo skozi življenje. Posebej mi bo ostal v spominu in srcu, saj je bil Petrov naslednik prav v času mojega najglobljega zorenja v veri in zvestobi katoliški Cerkvi.

Matic Lesjak

Po odstopu Benedikta XVI. so se širila različna mnenja, kdo in kakšen bo novi papež. Sam sem menil, da bo Evropejec. Ko je kardinal proto-diakon oznanil, da je novi papež postal kardinal Jorge Mario Bergoglio, sem bil malo da ne presenečen. Z izbiro imena - izbral si je ime Frančišek - je nakazal smernico svojega papeževanja. Cerkev želi približati ljudem v luči preprostosti in skromnosti. Ob pregledu njegovega delovanja kot nadškof in ob njegovih prvih dejanjih sem opazil, da se res posveča malemu človeku, odrinjenemu na rob družbe. Napeto pričakujem dogajanje v prihodnjih mesecih, ko bomo lahko po začetnih korakih pričeli opazovati razvoj njegovega delovanja.

Gregor Šijanec

Pri svetem očetu Benediktu XVI. me je zelo nagovorila jasna in neomajna misel o nauku Cerkve, ki je aktualen za vse čase in misli o duhovništvu - nenehno je denimo opominjal, kako pomemben je celibat, s katerim se lahko da duhovnik popolnoma na razpolago Bogu in ljudem in je močno znamenje v svetu, ker ima smisel le v veri v večno življenje. Spominjal je na razsežnost molitve, v kateri duhovnik gradi svoj odnos z Bogom in hrani svoje duhovno življenje. Najpomembnejše je evharistično obhajanje, ki je središče, iz katerega izhajajo vse druge oblike molitve. Duhovništvo je po njegovih besedah najbolj potrebna in zanimiva pustolovščina za svet, v kateri kažemo in ponavzročujemo polnost življenja, po katerem vsi hrepenimo. Sveti oče se je vedno trudil nagovarjati vse ljudi - tako drugače misleče kot mlade, ki še kako potrebujejo pravo besedo, da jim pomaga odkrivati skrivnosti Boga v poplavi napačnih nauk v današnjem svetu.

Boris Rozman

/.../ Zelo smo je bili veseli, predvsem zaradi odmika v samoto, kjer smo lahko v tihoti in samoti molili, premišljevali in se tudi kot letnik povezovali med seboj. Ko smo razmišljali o prijateljstvu, nas je povezovala misel na našo skupno hojo za Kristusom, na naše prijateljstvo z Jezusom - ker je on tisti, ki nas rešuje smrti in nas vedno znova in znova kliče v življenje!

5. letnik o duhovni obnovi na Vojskem

Navkljub razmišljanju o prijateljstvu in o Lazarju si bomo duhovne vaje na Vojskem zapomnili po izvolitvi novega papeža. Ravno smo se pripravljali na večerjo, ko je prišla novica; lakota je v hipu minila, pustili smo skuhane štruklje in odhiteli v edino gostilnico v vasi, ki smo jo napolnili z razgretim ugibanjem in komentarji. Ko se je prikazal papež, smo skupaj z množico v Rimu delili presenečenje – in tiho navdušenje. V spomin se nam je vtisnila njegova želja in ponižna prošnja, naj molimo zanj. Kaj torej še čakamo?

4. letnik o duhovni obnovi na Vojskem

Bogoslovci na romanju po Romuniji

Obnova je potekala sproščeno, vendar poglobljeno, saj je bila prepletena z molitvijo in razmišljanjem. Tema obnove je bil Lazar, katerega je Jezus obudil od mrtvih. Kot je Lazar vstal iz groba, tako smo tudi mi poklicani, da vstanemo iz groba naših grehov ter postanemo novi ljudje.

1. letnik o duhovni obnovi na Vojskem

/.../ V cerkev smo šli tako kot Izraelci čez Rdeče morje, z vodo kot zidom na desni in levi. Prišli smo namreč v zimsko idilo, s snegom na vseh straneh v višini enega metra. Uživali smo na številnih sprehodih, ter občudovali Vojskarje pri vestnem pluženju cest. Tema duhovne obnove je bila osnovana na poročilu o Jezusovi obuditvi mrtvega Lazarja iz Janezovega evangelija (Jn 11,1-44), ki je predpodoba Jezusovega vstajenja od mrtvih; veliko je bilo govora o prijateljstvu. Nekateri smo tudi uživali v pripravi obedov v dobro opremljeni kuhinji; tako smo te dni dobro jedli in pili dobro vino.

3. letnik o duhovni obnovi na Vojskem

Kosilo s pravoslavnimi brati

Obisk slovenskih bogoslovcev v zagrebškem semenišču

Srečanje staršev bogoslovcev

Romanje v Bologno

Bogoslovci na obisku na Ustavnem sodišču

Poročila o aktualnih dogodkih v semenišču objavljamo na naši spleti strani: www.semenisce.si